

Játék Játék Játék

Mentem hazafelé. Már sötét volt. Ránéztem az órára, de szemüveg nélkül nem tudtam leolvasni az időt. – Még nem lehet nyolc óra – gondoltam. Hűvös szél fúj. Összehúztam magamon a kabátot. Ő már biztosan otthon van. Ül a tévé előtt és nézi a vetélkedőt. Már biztosan ideges.

Nyugodt voltam. Legszívesebben füttyültem volna, de mégse tettem. A szűk utcán magas férfi jött velem szemben. Erősen megnézett. Megdobbant a szívem. – Csak nem látja rajtam! – egy pillanatra megrémültem. Megálltam, megfordultam, a magas férfi után néztem. Ment, nem nézett vissza. Amikor előre néztem volna, ő akkor nézett hátra: összeért a tekintetünk.

Ő nem állt meg, én igen, vagyis csak egy pillanatra, aztán határozottan folytattam az utamat.

Ha hazaérek, nem fogod megkérdezni, miért késtem. Reggel mondtam, nem tudom, hányra érek haza. Szeretem benned, hogy nem kíváncsiskodsz. Tegnap te késtél. Tíz óra is elmúlt, mire hazaértél. Már feküdtem az ágyban. Erős parfümöt használ. Kényszerezdetten mosolyogtam. Te rám borultál, hosszan csókoltad a szám. Alkohol ízű csókod felizgatott, pedig az imént még álmos voltam.

– Hol voltál? – kérdeztem türelmetlen hangon, és arra gondoltam, hogy nem is fürödtem.

– Az Évánál – válaszoltad, majd könnyed mozdulattal ledobtad magadról a blúzt és a szoknyát. Fehérneműben mentél ki a konyhába. Hallottam, hogy kinyitottad a hűtő ajtaját. Bort vettél ki. Két pohárba töltöttél a borból. Végighúztam a péniszemen, majd megszagoltam az ujjaim. Megnyugodtam, nem voltam büdös. Rágyújtottam. Az éjjeli-szekrényemre tetted a vörösborral teli poharat.

Nem ittam meg. Tudtam, most jött el az a nap, amire tíz éve vártam. Tudtam, ha azt mondom neked: – Te vagy a világ legszebb nője – akkor boldoggá teszek. Ezt a mondatot imádtad. Néha, mint a gyerekek, kérdezted: Ki vagyok én?

És én mindig feleltem rá, hol türelmetlenül, hol gyöngéd mosollyal a szám szélén: – Te vagy a világ legszebb nője.

– Te vagy a világ legszebb nője – mondtam.

– Miért nem iszol?

– Holnap hosszú napom lesz. Lehet, később jövök.

Szeretkeztünk. Te hamar elaludtál. Én nem. Éjfélkor megittam a bort. Jót tett. Én is elaludtam.

Tudtam, ma álmos leszel. Sosem bírtad az ivást, a hosszú fent léteket. Reggel hatkor szoktál kelni, nekem csak nyolc órakor kellett. Tudtam, alig várod, hogy hazaérjek, és enni adhass, majd lefeküdj.

Már láttam házunk előtt a zöld színű Ford autónkat. Kibillentem a nyugalmamból. Megálltam, rágyújtottam. Visszafelé néztem. Senki nem jött utánam. Nem esett jól a cigaretta, de mégis elszívtam. Végül is nem kell félnem, hiszen senki nem látott. – Én egy megbecsült fizikatanára vagyok a kerület egyik legjobb iskolájának. A gyerekek tisztelnek, a kollégáim szeretnek – mondtam magamban. Kétszer is elismételtem ezeket a mondatokat. Jót tett. Megnyugodtam. Szomjas voltam. Már alig vártam, hogy hazaérjek és igyam valamit. Kívántam a sört. Bemegyek, te biztosan felállsz a fotelból, és élém jössz, vagy ha valami nagyon leköt, intesz, hogy várjak. Arra gondoltam, mindegy, mit csinálsz, én azt fogom mondani: – Na, mi van az én világ legszebb nőmmel?

Kinyitottam a kaput, a bejárati ajtó nyitva volt, nem zártad kulcsra. Bementem. Szólt a tévé, te nem álltál fel. A kedvenc vetélkedőd ment.

– Szia – kiabáltad.

A konyhába mentem. Kivettem a hűtőből egy üveg sört. Korsót vettem le a polcról. Ittam. Te hátulról megöleltél. Megfordultam, a nyakadat csókoltam meg.

– Fáradt vagyok – mondtam.

– Én is. Tegnap sok volt a bort. Melegítsek?

Már hálóingben voltál. Ez megnyugtató. Leültem a konyhaasztalhoz.

– Mit főztél?

– Még a tegnapi lecsó van. Nem baj?

– Nem.

– Én befekszem az ágyba. Egy krimi lesz a kettesen. A mikroba bekészítettem egy adagot...

– Menj, majd jövök én is!

Örültem, hogy nem akarsz velem társalogni.

– Történt valami?

– Nem. Miért?

– Csak. Olyan komoly vagy.

– Te vagy a világ legszebb nője – mondtam huncut derűvel a hangomban.

Nevettél. Megöleltél ismét, majd befeküdtél az ágyba. Az ajtót becsuktad, ennek örültem. Végre egyedül lehettem. Tegnap óta nem ettem egy fatatot sem, de mégsem éreztem éhséget. – Jövöre elveszlek – ígértem meg magamnak. Sosem hoztad szóba a házasságot, az esküvőt, pedig már két éve együtt éltünk. Rágyújtottam. Nagyokat szívtam a cigarettába. Az idegen magas férfi jutott az eszembe. – Úgy nézett rám, mintha ismerne, mintha tudna valamit rólam – vívódtam. Még egy sört kivettem a hűtőből. Töltöttem, ittam. Jólesett.

Nem gondoltam volna, hogy ilyen egyszerűen és könnyen meg tudom tenni. Ült a fotelban. Mindig ott ült a fotelban, a sarokban. Amikor bementem, aludt. Néztem öreg, sovány, ráncos arcát. Klárra gondoltam. Egyszer meséltem neki, hogy Klári imádja, ha a világ legszebb nőjének nevezem. Sárga fogai kivillantak a szájából, vigyorgott. – Minden nő kurva – közölte.

Kulcsom volt hozzá. Senkit nem engedett be a lakásba, csak a takarítónőt, aki minden hónap első hétfőjén járt hozzá. A takarítónőnek nem volt kulcsa a lakáshoz. Sosem láttam, csak az öreg mesélt róla: – Itt járt ez a nagysegű – mondta. – Szerintem több pénzt akar. Min-

dig a pénzről beszél, hogy másutt mennyit keres. Sírós tehén. Nem szeretem, de alapos – tette még hozzá.

Klári nem tudott az öregről. Tudtam, hogy ez a nap elkövetkezik.

Töltöttem a sörből. – Nincs többé, vége – gondoltam, és ezt a gondolatot ismételtetem magamban.

Aludt, amikor benyitottam. Leültem vele szemben. Rágyújtottam. Néztem vékony testét. Nem lehetett több hatvan kilónál. Alig evett. A régi könyveit olvasgatta. Kinyitotta a szemét. Sunyin pislogott. Éberen előrehajolt. Éreztem, hogy gyanakszik. Nem szólt semmit. Elhúzta a száját. Élénk kék szeme csillogott. Szerette a dohányfüstöt. Sosem beszéltünk róla, de éreztem, tudja, hogy én tudom. Október huszonötödike volt. Akkor is október huszonötödike volt. Zavartak sárga fogai. Sosem adtam pusztit neki, sosem érintettem meg.

– „Nem az »emberiség«, hanem az *ember fölötti ember a cél.*”

– Ez Nietzsche. Miért szereted Nietzschét ennyire?

Remegett a hangom. Tudtam, hogy átlát rajtam.

– Ugyan, egy fizikatanárnak mi köze a filozófiához. Semmi értelme az életnek. Nyolcvanöt éves vagyok. Ebből a hosszú életből jó, ha öt-hat év telt úgy, hogy örültem, boldog voltam.

– Nincs gyereked, nincs senkid.

Elnyújtottam a szavakat. Legszívesebben kimondtam volna azt, amire valójában gondoltam.

– Filosz voltam. Tanítottam, mint te. Sosem tanultak alaposan a hallgatóim. Én meg sosem írtam filozófiát, pedig azt akartam. Kínálj meg egy cigarettával!

Elpirultam, évek óta nem kért tőlem cigarettát. Kacagott, éles, vékony hangon. Olyan volt kacagó hangja, mint a mérges varjú sívítása. Élvezte a zavaromat. Nyugodtan hátradőlt. Megkínáltam cigarettával. Szájába vette a vékony, hosszú Pall Mallt. Tüzet adtam neki. Szívta a füstöt. Arra számítottam, megszédül, vagy krákog, de nem.

– A régi cigaretták nem voltak ennyire pácolva – forgatta kezében a vékony nikotinrudat –, de azért köszönöm, hogy megkínáltál. „A jó és rossz szavak értelme.”

– Nietzsche...

– Nem. Pascal.

Én is rágyújtottam. Hirtelen elismerést éreztem iránta. Egy pillanatig tartott, aztán ismét előjött a régi, tartós ellenszenvem. Tíz évet adtam magamnak. Vártam, hogy eljussak oda, hogy biztosan tudjam, nem fogom megbánni.

– Akár meg is halhattam volna... – kék szemét rám szegezte.

Élveztem, hogy tudja, mi fog történni. Nem hozott zavarba. Kedvem lett volna egy idézettel felelni neki, de olvasmányaimat elfelejtettem. Néztem az arcát, és a fejtől, ritkás hajától zsíros fothelyet. A zsíros, kerek folt a bordó anyagon ma különösen jókedvűvé tett. Nem akartam megfejteni, hogy ez a látvány miért is szabadította fel bennem a feszültséget, csupán átéltem a váratlan derűt.

– Meg akarsz halni – mondtam mosolyogva.

Ismét kacagott. Felállt, kicsoszogott a fürdőszobába. Hallottam, vazel. Nem húzta le maga után a vécét. Nem mosott kezet. Régen lehúzta maga után a vécét és hosszan mosott kezet. Régen, ha kiment és utána visszaült, éreztem, bekölnizte magát. Édeskés kölnit használt.

Kiment a konyhába, hozott magának egy kisüveget. A kisüvegben sárga ital volt. A kisüveget letette a csipketerítő nagy asztalra, a fal melletti vitrinből kecses formájú pálinkás-

poharat vett elő. Visszaült a fotelba. Töltött magának. Finom szilvapálinka volt. Nem szeretem a pálinkát, de jólesett magamba szívni az illatát.

– Szilva. Még ő főzte. Nem kínállak meg, mert tudom, hogy nem szereted a pálinkát.

– Valóban.

– Én már nem haragszom rá. Semmit nem tudsz. Azt hiszed, hogy tudsz, de semmit nem tudsz. Ezért lettél fizikatanár. Te mindent be akarsz bizonyítani, mindent ki akarsz számítani. Pedig semmit nem lehet kiszámítani. Megélni lehet, például egy hosszú életet. A tapasztalat sem számít semmit. Nagy szar az élet. Semmi értelme. Te miért jársz ide? Idejössz, sosem hozol semmit, nem mintha kellene. Idejössz és próbálsz velem beszélgetni.

– Múltkor hoztam süteményt.

– Nem ettem meg. Odaadtam a nagyseggűnek. Egy hétig állt a hűtőben. Idejött, és bebabálta. Vártam, hogy rosszul lesz...

– Gonosz vagy.

– Nem vagyok gonosz, mondtam neki, hogy egy hete hozd, mégis megette. Megette az egyhetes krémet és tortát. Ő szerette az édességet, nem én. Ő pedig...

– Ő pedig?

Ismét zavarba jöttem. Magabiztossága feszültté tett.

Nem válaszolt. Mosolygott. Töltött a poharába. Kortyolgatta a sárga italt. Korgott a gyomra. Arra gondoltam, megkérdezem, éhese-e, készítek valamit, de megelőzött.

– Nem vagyok éhes. Nem szeretek enni.

Rágyújtottam. Kínáltam, de nem fogadta el. Ő sem beszélt, én sem. Szívtam a cigarettát, elhatároztam, ha nem szólal meg, én sem. Várom, és aztán megteszem.

Néztem az ágyon a nagy díszpárnát, szintén bordó volt, arany szegéllyel. Sosem ágyazott be. A fehér ágyneműje mindig tiszta volt. Mindig fehér ágyneműt használt.

A díszpárna kopottsága elütött a friss ágyneműktől. Látszott, hogy nem használja, a díszpárnát az ágy oldalánál, állítva tartotta.

– Nincs Isten. Jó lenne úgy meghalni, hogy ne csak a testem szűnjön meg, hanem a lelkem is. Nem hiszek a megvilágosodásban.

Örültem, hogy beszélni kezdett. Elnyomtam a cigarettát. Már nem a díszpárnát néztem, hanem őt. Nyílt tekintete izgatottá tett. Megremegett az arcom. Ő mosolyogni kezdett, majd hirtelen komollyá vált. Szó nélkül elvett egy szál cigarettát, rágyújtott.

– Nem akarom, hogy bárki is megértsen. Megelégszem önmagam ítéletével. Csak azt az ember lehet feloldozni, aki gúzsba kötött...

– Az utolsó mondat Nie...

– Én mondom, nem idézek. Mondja a pap a gyóntató egyik felén ülve, arca, szinte nem is látható: Gyermekem, feloldozlak bűneid alól. Mi csoda hazugság! Először is nem vagyok a gyermeke. Másodszor, miért gondolja azt, hogy elég a feloldozáshoz valaminek a bevallása. Harmadszor, miért hiszi el azt, amit mondanak neki. Nem is biztos, hogy úgy történt. Vagy ha úgy történt, miért nyerne feloldozást? Azért, mert egy hülye papnak egy hülye bűnbánó beszélni kezd? Ugyan! A büntudat, az valóban büntetés. Az érez büntudatot, aki ártatlan embert bántott. – Elnyomta a cigarettát. Száját nyalogatta. – Hozz ásványvizet a hűtőből! Van ott sör is, tudom, te azt szereted.

Kimentem a konyhába. Kinyitottam a hűtőjét. Kivettem az ásványvizet, a sört nem. Bevittem két poharat. Letekertem a műanyag kupakot, töltöttem mind a kettőnknek.

– Tele van a hűtőd. Ki vásárol?

– Ne aggódj, a nagységgűn és rajtad kívül nem jár ide senki! Én vásárolok. Keveset eszem, de akkor szeretek finomat enni. Szeretem a kaviárt, a téliszalámit. Még főzni is szoktam.

– Vágjak egy-két szelet sonkát...

– Ne! Harmincöt éves vagy és nem nősültél meg, nincs gyereked. Tanítasz egy általános iskolában, átlagos fizetést kapsz. Állítom, hogy nem jársz sehova. Állítom, hogy nem is vagy szerelemes. Mondd, fiam, te minek élsz?

– Beszélj inkább a bűnről!

– A büntudatról beszéltem. Mi a bűn? Mondja a tévében a műsorvezető: XY bűncselekményt követett el, megölte a barátját, megölte a házastársát, megölte... – Megitta a kitöltött ásványvizet. Felállt, az íróasztalához csoszogott, leült az öreg bőrfotelba, kihúzta a középső fiókot. Kotorászott, kivett valamit, zsebre tette. A fiókot betolta a helyére, visszacsoszogott. Mielőtt leült volna, az asztalra tett egy csomag Gauloises cigarettát. – Ez cigaretta. A hírt tudjuk meg. Valaki valakit megölt. Valaki valakit elfogott. De mi történt? Mít történt? A Bibliában olvashatjuk: ne ölj. Valóban, ember embert ne bántson.

Rágyújtott. Én a sajátomból. Mind a kettőnk cigarettáját meggyújtottam. Én is megittam az ásványvizet. Ránéztem az órára. Még csak öt óra volt. A bőrtámlájú székben hátradőltem. A fenyőfából készült öreg szék megreccsent. Kedvem lett volna kinyitni az ablakot, de mégse mozdultam. Azt akartam, hogy még beszéljen. Kérdés nélkül.

– Nekem sincs gyerekem. Neki volt, te. És? Engem szeretett, nem téged. Utálta a fizikát. – Éreztem, idegesíteni akar, arra várt, hogy megszólalok, és azt mondom: engem is szeretett. Hallgattam. Gonosz arca megnyúlt, egy pillanatra tanácstalanná vált, majd ismét nyugodt hangon beszélt. – Szép volt. Apádat se szeretted igazán. Én voltam neki a nagy ő. Az Isten. A filozófia doktora. Sznob volt.

– Azért nem írtál, mert sosem volt önálló gondolatod, csak a gonoszsághoz értesz. Szeretted apámat. Szült neki engem. Engem is szeretett. Én téged nem szerettelek és azért nem jártam ide.

– Én voltam neki az igazi.

Mosolyogtam. Láttam, fájt neki, amit az imént mondtam. Anyám negyvenéves volt, amikor megismerte őt. Apám akkor már két éve meghalt. Hamar elvitte a gyomorrák. Ötéves voltam. Alig emlékszem rá. A barna zakójára és a barna kordnadrágjára emlékszem. Itt éltek.

– Nem ment hozzád.

– A lakás miatt, hogy neked maradjon. Miért nem rúgtál ki?

– Be vagy jelentve, állandóra.

– És?

– Inkább megvárom, míg meghalsz. Egy fillért sem akarok rád költeni.

Töltött a pálinkából. Remegett a keze.

– „Az élet közepette is körülvesz a halál.”

– Már megint idézel. Mindig akkor mondasz jót, ha idézel, magadtól csak közhelyekre futja.

– Ki mondta?

– Én mondom.

– Luther mondta. Ennyi időskorodban te már... – nem hagyta abba a mondatot. Ismét rágyújtott. Az első slukk után erős köhögési roham tört ki rajta. Ültem, vártam, hogy végre abbahagyja a köhögést. A köhögéstől kifröccsent nyálát letörölte a szája széléről. Rám nézett. Hátradőlt. Szívta ismét az erős cigarettát, és beszélt. – Sosem mondtam közhelyeket. Én merek idézni. Nem akarok mindig én okos lenni. Ezért lettem tanár. Egyetemi tanár. Anyád csodált. Anyádat én vittem el Rómába. Ő akart Rómába menni.

Tíz éve nem beszéltünk anyámról. Felálltam, kinyitottam az ablakot.

– Tíz éve idejársz, és sosem hozod szóba a múltat.

Visszaültem. Nem reagáltam a mondatára. Pisilnem kellett, de nem mentem ki. Töltöttem magamnak az ásványvízből.

– Gyáva vagy.

Örültem, hogy ezt a mondatot kimondta, hiszen semmi okom nem volt a gyávaságra. Rágyújtottam. Mosolyogtam. Anyám az utolsó időben sokat járt hozzám. Éreztem, hogy legszívesebben hozzám költözne, de nem mer-te megfogalmazni, hiszen itt élt egy háromszobás lakásban, én pedig egy másfélszobás garzonban. Elhátároltam, felajánlom neki, hogy költözzön hozzám, és én majd elintézem őt. Kiköltöttem a lakásból. Anyám sosem panaszkodott rá, de láttam a szemén, boldogtalan. Ha kérdeztem, mi a baj, mindig kitért a válasz elől. Tíz éve, amikor utoljára láttam, ült a szobában és az ágyamat nézte. Szomorúan nézte a bevetetlen ágyat. Apámról kezdett beszélni.

Kérdezte, emlékszem-e, amikor együtt voltunk az Állatkertben, és én sírtam, mert apám nem volt hajlandó csak egy adag fagyit venni nekem. Nem emlékeztem rá, de azt hazudtam neki, igen emlékszem, és lehet, hogy sírtam, de akkor is az volt gyerekkorom legszebb időszaka. Anyám, mintha érezte volna, hogy a kedvéért hazudom, nem kérdezte meg, miért érzem azt, hogy az volt gyerekkorom legszebb időszaka, csak annyit tett még hozzá: – „Apád már akkor tudta, hogy meg fog halni.”

– Gyáva vagy – ismételte.

Ránéztem. Csontos arcán a petyhüdt bőr megremegett.

– Én a nyugdíjas éveimben... – töltött magának ismét.

Ivott. Tüsszögni kezdett. Nem mondtam, hogy egészségére, nem álltam fel, hogy becsukjam az ablakot. Köhögött, tüsszögött. Végül elcsendesedett. Végül felállt, odacsoszogott az ablakhoz és becsukta.

– Én a nyugdíjas éveimben már mindent untam. Anyádat is. Állandóan a kedvemben akart járni. Főzte azt a hülye gulyáslevesét. Minden héten főzött levest. Mindig moziba akart járni, hiába mondtam neki, hogy engem csak a könyvek érdekelnek. Anyád szinte sosem olvasott. Keresztrejtvényt fejtett. Mindig lenéztem a keresztrejtvényfejtőket. Nézte a tévét. Este hattól késő éjszakáig. Semmi nem kötött hozzá. Míg tanítottam, addig másképpen éltünk. Akkor kielégített az ő egyszerűsége. Fáradtan hazajöttem, és ő szívesen hallgatta a történeteimet. Amikor már nem tanítottam, nem voltak történeteim. Egy ideig elszórakoztattam a régi történetekkel, de a végén annyit meséltem a régi történeteimet, hogy már magam is meguntam. Ő sosem mondta, hogy unja őket. Miért nem mondta ki, hogy unja őket? Elhízott, mert helyettem ette meg azt a sok ételt, amit főzött.

– Ez a te igazi stílusod. Ebben nincs idézet, nincs gondolat, nincs érzés. Korkedvezményel küldtek nyugdíjba, mert kikezdtél az egyik tanítványoddal. Azért nem lett belőle nagyobb baj, mert a lány nem jelentett fel. Anyám kinn főzött a konyhában, te meg korrepetálás címén idehívtad, és majdnem megerőszakoltad. Tudtad, hogy anyám nem jön be a dolgozószobába, mert tiszteletben tartja a munkádat...

– Te ezt honnan tudod?

– A lány nem mert kiabálni. Elrohant. Te voltál a nagy mestere. Az egyetemen az igazgatót megkereste, és azt mondta, nem tesz feljelentést, ha az igazgató elküld az egyetemről. Kiderült, hogy volt már ilyen eseted, csak akkor nem hittek a lánynak. A lány rosszul tanult, sok fiúja is volt, így azt hitték, zsarol téged, vagy bosszúvágyból hazudik. Ezt a lányt

meghurcolták miattad. Kirúgták az egyetemről. Öngyilkosságot követett el. Meghalt.

– Meghalt? – értetlenül kérdezte. – Ezt nem is tudtam. Buta liba volt. Felnéztek rám a lányok. Ők kezdtek ki velem, nem én velük. Én akartam nyugdíjba menni, hazudsz. Elfáradtam. „Helyesen nevezik... az Igazságot az Idő, és nem a Tekintély gyermekének.” Mielőtt megkérdeznéd, ki mondta: Bacon. Francis Bacon.

– És mit akarsz ezzel az idézettel érzékeltetni?

– Azt, amit jelent. Férfi voltam, professzor, szerettek a nők. Ő értem halt meg, nem miattam. Hogy halt meg? – ravasz szeme összeszűkülött. Türelmetlenül várta a választ.

– Eret vágott magán.

– Mint a régi görög szerelmesek, ha eljött a vég.

Sosem volt férfias. Vékony, rövid lábai régen megnevettek. Csúnya, csontos kezét rossz volt megérinteni. Sosem értettem, anyám miért szerette. Érezte, mire gondolok.

– A nőknek hírnév kell, és biztonság. Minden nő kurva. Anyád álszent volt.

– Az életben egyetlen nő szeretett őszintén, az anyám. Nem álszent volt, hanem naiv. Azt hitte, egy filozofban csak jó lélek lakhat.

– Micsoda nyálás duma, mintha anyádat hallanám! Szóval eret vágott magán! Nem is tudom, ki vehette fel. Buta lány. Már a nevére sem emlékszem.

Kitöltötte magának az utolsó pohár pálinkát. Korgott a gyomra. Felszabadult viselkedése lenyűgözött. Arra számítottam, hogy félelmet ébresztenek benne. Vártam, hogy kíváncsiskodjon, hogy kérdéseket tegyen fel. Ivott és ismét dohányzott. „Talán anyám ezt a fékezhetetlen gátlástalanságát félreértelmezte, és férfiaságnak vélte” – tettem fel magamban a kérdést. Hallgattunk. Kedvem lett volna kimenni söréért, de nem akartam elveszíteni a józanságom. Hallgatásom végképp megnyugtatta. Szemébe néztem. Élénk kék szeme állta a tekintetem.

Felállt, odacsoszogott a szekrényhez, és elővett még egy két decis pálinkásüveget.

– Gulyáslevest és pálinkát tudott jól főzni. Anyád...

Elhallgatott. Felálltam és ismét kinyitottam az ablakot.

– Anyád sosem kérdezett semmit. Olyan vagy, mint az anyád.

– Te akarsz kérdezni, csak nem mersz.

Éles, varjúhangján nevetni kezdett.

– Én! Ugyan. Mitől félnék én? Tőled? Arra nem volt bátorságod, hogy kitegyél a lakásból. Minden vagyonom a könyvtáram. Amikor ideköltöztem, anyád még tervezte az esküvőt. Nekem mindegy volt. Miattad nem jött hozzám, hogy megmaradjon neked a lakás. Én meg hagytam. Titkárnő és a filozof. Ez a közhely, anyád és az én életem. A titkárnő csodálja az egyetemi tanárt.

– És az egyetemi tanár? – Sikerült felidegesítenie. Indulatos kérdésemmel örömet okoztam neki.

– Kedves volt, szép volt. Amikor megismertem, még vékony is. Szerettem a szeme színét. Zöldes sugarai erőt adtak. Igen, anyád erőt adott nekem, főleg az első években. Ő is nyugdíjba ment, én is. Ez lett a tragédiánk. Engem a munkámon kívül semmi nem érdekelt.

– Pedofil vagy – ismét visszanyertem nyugalمامat.

Nevetett. Letekerte a pálinkásüvegről a fémkupakot és töltött magának.

– Hozz magadnak is poharat!

– Nem kérek.

– Anyád, ha megsértődött, ilyen butaságokat mondott, mint te.

– Például?

– Nem prof vagy, hanem rossz vagy. Ezt mondta, és nevetett. Nagyon tetszett neki. Ilyen hülye mondatot még a diákok se mondtak volna ki.

– Ők mit mondtak?

– Jön a Varjú. Varjú volt a becenevem.

– Úgy nevensz, mint a varjú...

– A varjú nem nevet, hanem károg.

– Akkor te károgsz, és nem nevensz. Anyám szeretett, de én mindig lenéztelek. Egy varjúszerű gonosz lény vagy.

Megremegett az arca. Könnyes lett a szeme. Örültem, hogy végre fájdalmat tudtam neki okozni. Vékony vállait füleihez felhúzta, karjait egészen a testéhez szorította. Látszott rajta a szenvedés. Nem törölte le a könnyeit, így még szánalmasabbnak tűnt. Tudtam, ha megnyugszik, ismét anyámat fogja bántani.

Vállait lassan leengedte, már nem szorította testéhez a karjait. Rágyújtott az én cigaretából. Inggalléjába törölte könnyes szemét. Próbált mosolyogni, de a szája szélén látható keserű lefelé ívelő ránc elrontotta az akaratos mosolyt. Szívta a cigarettát és nem beszélt.

Felálltam, kimentem a fürdőszobába. Vizeletének szaga bebüdösítette a fürdőszobát. Rápisiltem a sárga húgyra, majd lehúztam a vécéöblítőt. Kezet mostam. Belenéztem a mosdó feletti tükörbe, nyugodt volt az arcom, zöld szemem tompán fénylett.

Visszaültem. Ő ihatott, mert friss pálinkaillatot éreztem. Százkilencven centiméter magas, kilencvenöt kilós férfi vagyok, de ez a mennyiség nekem is megártott volna. Három deci pálinkát megivott. Ránéztem az órára, még csak fél hét volt. Rágyújtottam. Vettem a Gauloises-ból. Jólesett az erős dohány.

– Máskor húzd le magad után a vécét!

– Itthon vagyok, azt csinálom, amit akarok. Aronson törvénye: én vettem a cigarettából, most te veszel az enyémből. Anyád is mindig azt csinálta, amit én...

– Nem igaz, ő keresztretjényt fejtett és tévézett. Soha egyetlen filozófustól nem olvasott el egyetlen könyvet sem. Nem ivott, de főzött neked pálinkát. Szerette a filmeket.

– „A világ azt akarja, hogy megcsalják, tehát csalassék meg.”

– Ő nem csalt meg.

– Luther...

– Nem érdekel. Idézzess, nem kell hozzáfűznöd, hogy kitől. Nem érdekel a filozófia. A megtett cselekedetek érdekelnek.

– A megtett cselekedetek érdekelnek. Milyen csúnya mondat. „Az ész a célszerű tevékenység.” Mondta Hegel.

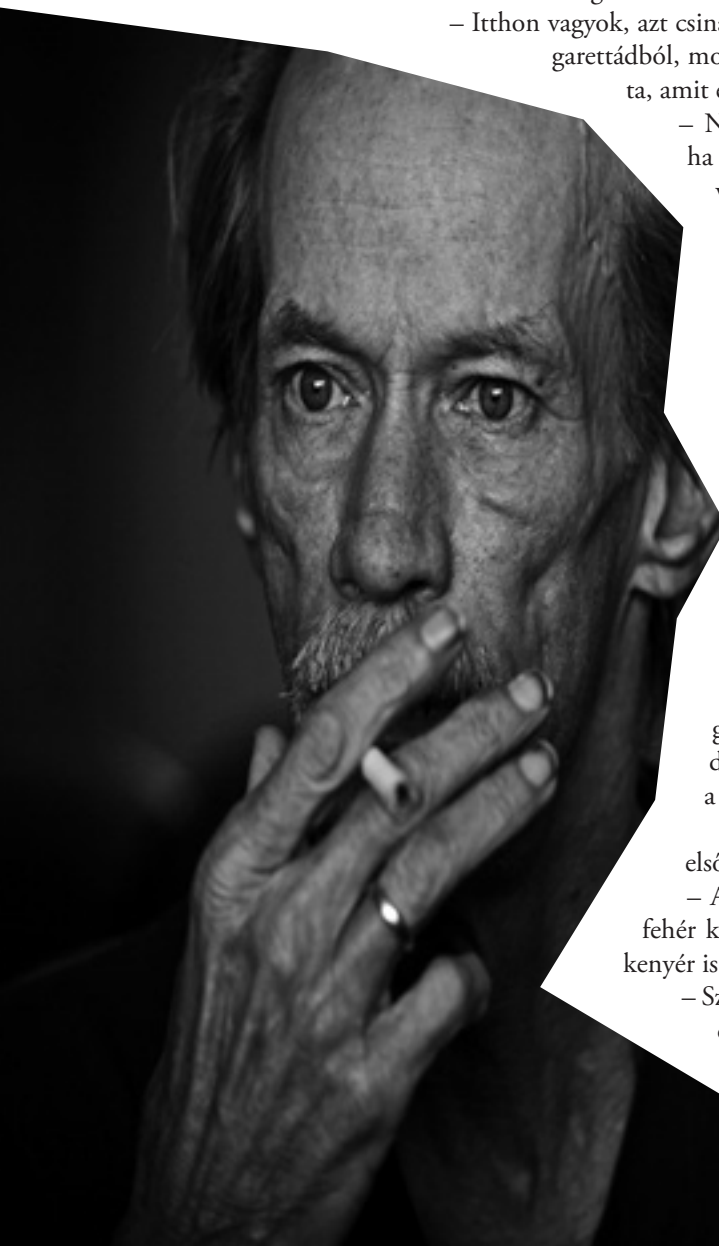
– Jobb, amit én mondtam. Néha ösztönösen cselekszünk, át sem gondoljuk, és nagyobbat teszünk, mintha gondolkodnánk.

– Bravó! Micsoda mondat! Beléd kell kötni, és már gondolkodsz! Anyádat, amikor kínoztam, jókat mondtott, ha kedves voltam hozzá, gügyögött. Megörültem a gügyögésétől. Öregasszony volt és lányosan gügyögött.

– A gügyögés lehet törpe érzés, vagy hatalmas érzés első jele, vagy tán az utolsó.

– A gulyásleveshez mindig pogácsát sütött. Én a levest fehér kenyérrel szerettem. A végén volt pogácsa is és fehér kenyér is.

– Szerintem irigyelted a bölcsességét, irigyelted, hogy mer olyan lenni, amilyen. Nem hazudott magának. Rend volt a fejében és a lelkében is. Mert naiv lenni. Én

is szoktam gügyögni, ha jólesik valami, vagy ha el akarok érni valamit. Gügyögök, ha Klári várat magára, és már szeretkezni szeretnék. Gügyögök, ha elfogyott a kenyér, és lusta vagyok felállni, és tőle várom el, hogy kiszolgáljon. Klári szokott gügyögni, amikor váratok magamra, és ő már szeretkezni akar. Gügyög, ha elfogyott a só és meg akarja sózni a főzeléket...

– Miért nem kenyeret mondtál, miért sót? $A+B=C$ a négyzeten. Miért nem azt mondd, amit egy filosz mondana: Gügyög az egész világ, s nincs ebben ellentmondás.

Mosoly jelent meg az arcomon. Láttam, örült, hogy sikere lett nálam. – Anyámat is a humorával nyugózhette le – gondoltam magamban. Szarkasztikus stílusa hatott rám. Amikor anyám bemutatott neki, ennyit mondott: – Szervusz, fiam, nagyszerű ember az anyád. Így te is az leszel. – Nem azt mondta, nagyszerű nő, hanem nagyszerű ember.

Izzadt a tenyerem. Kezet fogtunk. Húszéves voltam. Néztem anyám mellett az alacsony, vékony férfit, és arra gondoltam, igaz, amit mondott. Ő kék szemével rám kacintott, érezte, hogy az anyámra mondott jelző tetszett nekem. Még hozzátette: – Így könnyű nagyszerű ifjúnak lenni. – Elnevettem magam. Élveztem, hogy fel kell rám néznie, körülbelül a mellemig ért. Kissé édeskés kölnije zavart. Első találkozásunkkor tiszteletet ébresztett bennem. Alig vártam, hogy elengedje a kezem, elpirultam az izzadt tenyerem gusztustalansága miatt. Az ő tenyere száraz volt. Anyám is magasabb volt nála. Állt mellettünk kedvenc mélykék kosztümeiben, lábán vékony bőrből készült szandálban. Anyám finom, kesernyés illatú parfümöt használt. Szerettem az illatát. Arra gondoltam, fájna, ha anyám gyereket szülne neki.

– Állítólag a nők csak akkor akarnak gyereket, amikor igazán szerelmesek. Neked nem szült, az apámnak igen.

– És még azt mondják, hogy a férfiaknak van logikájuk. Jézusom!

– Így történt.

– Most arra vársz, hogy valamit bebizonyítsak, vagy meggyőzzek valamiről. Neked miért nincs? Nekem miért nincs? A kurvának miért van? A cigányoknak miért van annyi?

– Neked nem akart anyám szülni. Nem akart.

– Hogy megmaradjon neked a lakás. Mintha tudta volna, hogy előbb hal meg, mint én.

– Hát ebben a mondatban hol a logika? Megölted – mondtam ki végre. Még sosem mondtam ki.

– Szívbeteg volt. Elhízott. Szívbeteg volt. Megállt a szíve.

– Megölted.

– Ugyan! Itt maradtam egyedül. Én? Vékony vagyok. Anyád egyszer a konyhában fellökött a nagy seggével, majdnem elestem, a szekrénybe kellett megkapaszkodnom.

Felbőszített, hogy ennyire közönségesen provokál. Már akartam mondani, hogy ne beszéljen ilyen közönségesen anyámról, amikor belenéztem a szemébe, rájöttem, hogy ő nem is bánja, ha megteszem. Komoran hátradőltem. Elvette az öröömöm. Egy embert megölni, aki meg akar halni! Éreztem, hogy tudja, mire gondolok. – Nagy színész – nyugtattam magam.

– Te akkora vagy, mint egy villanyoszlop. Te is meghíztál. Lehetsz száz kiló. Van pocakod. „A lelki nagyságot nem szabad elválasztani a szellemi nagyságtól. Mert az előbbi függetlenséget von maga után: ám szellemi nagyság nélkül ez nem megengedhető, mert kárt okoz, még a jótétemény vágyával és az »igazságosság« gyakorlásával is. A jelentéktelenebb szellemeknek engedelmeskedniük kell – ezért nem lehet bennük *nagyság*.”

– Nagy színész vagy – mondtam ki.

– Nietzsche magányosan élt és dolgozott. Én is magányosan élek. Ő többet látott az emberekből és a világból, én

is, de én nem tudok ennek a különleges képességnek értelmet adni. Beszélni tudok, írni sajnos nem. Ezért tanítottam. Mindig vártam, hogy egyszer végre mindaz, amit érzékelek a másikban, elbeszélhető történetté váljon a fejemben, elbeszélhető és leírható történetté. Ránéztem az üres papírra, s hirtelen elhagytak a gondolatok.

– Nyilvánvalóan a lelki nagyság hiányzott belőled.

– Ugyan! Ki a hitvány és ki a jó, ezt te fogod eldönteni?

– Örülök, hogy ezt a szót kimondtad: hitvány.

– Ma boldoggá foglak tenni. Öt éve arra várok, hogy meghaljak. Tulajdonképpen sosem szerettem igazán élni, csak leéltem az életem. Nem szeretett az anyám. Utálta bennem, hogy vékony vagyok, hogy alacsony vagyok, hogy görbe a lábam, hogy nem járok sehova, és csak otthon olvasok. Mézesmázosan beszélt velem, de tudom, a lelke mélyén utált. Anyád is, főleg az utolsó években, amikor már látta, hogy eluralkodott rajtam a depresszió, mézesmázosan beszélt. Mint anyám, amikor hívta idióta gyerekét: – Na, gyere, szentem, egyél, anyuka gyönyörűségére. Mert akkor leszel szépfiú. – Micsoda önző, zsaroló szöveggel szédített. Anyád meg azt mondta: – Édesem, egyél, mert legyengülsz, és akkor nem tudsz dolgozni. – Ő is hazudott. Tudta, hogy nem dolgozom, csupán ülök egyedül a dolgozószobámban és olvasok. A nők a fazekaikkal, forró ételeikkel!

– Előbb azt mondtad, szerettek a nők.

– Tiszteltek. Szerettek – elhallgatott. Ivott az ásványvízből.

Soha nem beszélt az anyjáról. Kedvem lett volna kérdéseket feltenni, de mégse tettem. Tudtam, ismét megszólal majd.

Attól féltem, hogy elküld, és még várni akartam. Azt akartam, mondja ki azt a mondatot, ami miatt végképp nem lesz lelkiismeret-furdalásom.

– Gyáva vagy – szólalt meg.

Töltött magának a pálinkából. Ivott, korgott a gyomra. Nem hatott rá az alkohol, józan maradt. Hátradőlt a fotelban. Unottan nézte az ablakot, majd a tekintetemet kereste.

– Úgy akarom csinálni, mint te...

– Szavakra van szükséged, bizonyosságra. A realista agyad nem viseli el a bizonytalanságot. Anyád először egyedül járt moziba, majd a negyediken lakó öregasszonnyal összebarátkozott, egy ideig együtt jártak el. Mentek moziba, beültek cukrászdákba. Az öregasszony meghalt...

– Igen, mesélte nekem is. Ki se mentél vele a temetőbe.

– Azt se tudom, hogy nézett ki az öregasszony. Abban az időben szerepet cseréltünk, anyád mesélt nekem, a filmről, a cukrászdákról. Halálosan untam a történeteit, amit szerintem látott, de mégis mondta és mondta. Láttam, többnek érzi magát, hogy ő elmegy hazulról, én meg csak itthon gubbasztok.

– Több is volt.

– A száll a kakukk fészke című filmet megnézte a moziban, és amikor a tévében is sugározták, kért, nézzem meg vele. Néha beültem mellé tévézni, főleg a hírek érdekelték. Néha megnéztem egy-egy filmet is. Miatta vettünk nagyképernyős tévét. Törődtem anyáddal. Százezer forintomba került a nagyképernyős tévé. Mi nyugdíja volt szegénynek? Ugyan! Az apámat nem ismertem. Testvérem nem volt. Anyám, szerencsére, korán meghalt. Csofáló érzés, ha az embernek nincsenek rokonai.

Felállt, az ágyhoz csoszogott, megfogta a nagydíspárnát és a fotelja mellé tette. Visszaült.

– Egy kérésem van, sose bánd meg! Nem bántottam anyádat. – Bal kezével végigsimította a díszpárnát. – A végén már nem is főzött, csak egy héten kétszer. Vastag lábai lelógtak puha papucsáról. Éjszakánként olyan hangosan horkolt, hogy kiköltöztem a dolgozószobába, nem bírtam mellette aludni. Legtöbbször én kapcsoltam le a tévét. Feküdt az ágyban és horkolt. Olyan hangosan horkolt, hogy még a tévéműsor zöreijein is túltett. Szeme fehérje megsárgult. Ha keresztretvényt vett, állandóan kérdezgetett, mi mit jelent öt betűvel, hat betűvel, három betűvel. Elhülyült szegény. Az öregember hülye lesz. Felkelsz, eszel, iszol, ürítesz, fürdesz, olvasol, keresztretvényt fejtesz, tévét nézel...

– És a külvilág?

– Mi a külvilág? A másik ember? A mozi? A színház?

– Te tényleg nihilista vagy. Rossz hallgatni. Az ember megborzong. Mintha az életnek nem lenne értelme.

– Elmondom, milyen lesz az életed. Ideköltözöl, a másik lakásodat eladod. Veszél, idővel, nyaralót. Elveszed Klárikát, lesznek gyerekeid, unokáid. Nyugdíjba vonulsz...

– Elég! – megemeltem a hangom. Nem mondtam ki a további gondolataimat, hogy bármi, amit teszek, több lesz, mint ami vele történt, mert képes vagyok a szeretetre, ő pedig nem. Fogtam a párnát. Ő fejét a fotelnak nyomta. Várta. Becsukta a szemét, összeszorította a száját. Az arcára nyomtam a nagy díszpárnát. Vártam, mikor vonaglik meg a keze, a lába. Magamban számoltam: 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 9, 10, 11, 12, 13, 14, 15... százig. Vékony teste megvonaglott. A párnát nem vettem el. Vártam. Ahogy rágöngyödtem és teljes erővel szorítottam, megfájdult a derekam. Alig vártam, hogy rágyújtsak. Felegyenesedtem. A párnát elvettem az arcáról. Feje előrebecsuklott. Már nem élt. Leültem. Rágyújtottam. Idegességemben fellöktem a pálinkáspoharat, az ingujjam pálinkás lett. Szalvétát vettem elő. Letöröltem az asztalról a pálinkát. Nem nyitottam ablakot, pedig nagyon bűdös volt. Fogtam az öregot, könnyedén megemeltem, az ágyon végigfektettem. A díszpárnáért visszamentem a fotelhez, alaposan felvertem, nem maradt benne mélyedés, csak kissé nyálás lett. Visszatettem, állítva az öreg mellé, ahogy ő tartotta.

– Mikor jössz? – kiabált Klári.

– Megyek fürdeni.

Bementem a fürdőszobába. A zuhany alá álltam. Jólesett a forró víz. Alaposan törülköztem. Kölniztem magam. A ruháimat a szennyesbe dobtam, még a nadrágomat is. Fürdőköpenyben ültem vissza az ebédlőasztalhoz. Felbontottam egy sört. Az órámrá néztem, már éjfél elmúlt. Klári elaludt, a tévé szólt. Lekapcsoltam. Lefeküdtem. Reggel arra ébredtem, hogy fázom. Ránéztem az órámrá, már hét óra elmúlt. Csak egy óráma volt ma. Visszamentem az öreghez. Egy idegen férfinak hangosan köszöntem a házban.

Csöngettem. Kopogtam, csöngettem. Lementem a házmesterhez. A házmester kedvesen fogadott.

– Csókolom, segítsen!

– Jaj, tán csak nincs baj! A Professzor úr nem nyit ajtót?

– Nem. Elhagytam a kulcsomat, már egy hete.

– Várjon!

Az idő asszony eltűnt a konyhában, kulcsot vett magához, vállára mellényt dobott. Nyugalmasan élveztem. Nem éreztem félelmet.

– Lehet, hogy alszik. Nem szoktam korán jönni. Abban reménykedtem, hogy meglesz a kulcsom. Tegnap hívott, hogy hozzak kalmopyrint, mert nincs jól. Nem szokott hívni. Biztosan megfázott.

Míg beszéltem, felértünk a második emeltre. A házmester kinyitotta az ajtót, én meg csak mondtam a magamét.

– Tízre be kell érnem az iskolába, ha enni kér, vagy segítség kell, kérem, maradjon mellette – nyúltam a pénztárcámhoz, kivettem egy ötezrest, az asszony szó nélkül eltette.

– Persze hogy segíték – mondta.

Már az előszobában álltunk. Indultunk be a szobába, én mentem elől.

– Ébresztő, itt vagyok – hangosan beszéltem.

– Alszik – mondta a házmester.

– Akkor hagyjuk! – az órára néztem. – Elkések. – Kérem, jöjjön fel két óra múlva, és adjon neki gyógyszert. Megteszi?

– Meg, drága Tanár úr. Menjen csak! Hozok mindent. Mikor jön, aranyos?

Már csuktuk is be a bejárati ajtót. Indultunk.

Élvezettel töltött el, hogy könnyedén hazudok, mintha egy ismeretlen játékszerhez jutottam volna. Megfogtam az idős asszony vállát, kedvesen átöleltem.

– Önt mindig dicséri a Professor úr. Dicséri a tisztaságát, tisztességét. – Hazudtam.

– Igazán nem kell engem dicsérni. Mikor jön, aranyos Tanár úr?

– Elutazom. Külföldre. Prágába kell lennem ma este. Két hét múlva jövök. – A zsebemből nyúltam, a pénztárcámból kivettem még egy ötezrest, azt is a házmesternek adtam. – Kérem, lássa el a Professor urat.

– Jó – tette el a pénzt.

Megkönnyebbülve léptem ki a kapun. Tudtam, hogy semmit nem tud rólam az idős asszony, csak annyit, hogy tanár vagyok. Bementem az iskolába. Az órán többet beszéltem, mint szoktam. Az egyik gyereket feleltem, alig tudott, de nem írtam be neki rossz jegyet. Mondtam, lehetőséget kap, hogy bepótolja a hiányosságait.

Hazamentem. Délután jött Klári. Tudtam, sosem fogom neki a lakást elmesélni.

Lesz egy hely, ami az enyém, amiről senki nem tud.

Két hét múlva elmentem. A házmester beszámolt róla, hogy a Professor úr meghalt, végelgyengülésben. Eltemettem. A sírnál csak én álltam. A sírásó kérdezni akart, de németül válaszoltam, és ötezer forintot nyomtam a kezébe.

A lakás ajtaján, a névtáblán az én nevem állt.

Úgy döntöttem, várok egy évet, utána kiadom a lakást. Nem szellőztettem, meghagytam a pálinkaszagot, a vetetlen ágyat.

Mindig érdekelt, milyen is, ha az ember pénzért vásárol magának egy nőt. Egy évig minden hónapban félretettem negyvenezer forintot. Klárit még nem vettem el. Éltünk úgy, mint tavaly és tavalyelőtt. Klári sosem mondta, hogy vegyem feleségül. Ennek örültem, miközben a hiúságomat bántotta.

Félév eltelt után fizettem a lakás takarításáért egy idegen asszonynak. A házmestertől nem kértem el a kulcsot, csupán új zárat szereltem fel. Az öreg díspárnája úgy állt az ágyon, ahogy azt én otthagytam a gyilkosság estéjén. Élveztem, hogy komoly titkom van.

Egy év után bementem a lakásba. Beültem az öreg foteljába, rágyújtottam.

Kimentem a konyhába, felbontottam egy két decis pálinkásüveget. Barackpálinka volt benne, közérti, nem az anyám főzje. Az anyám főzésű pálinkából nem volt kedvem inni. Anyám emlékét eltoltam magamtól.

Elővettem a pénztárcámat, megszámloltam a pénzem, nyolcvanezer forint készpénz volt nálam. – Ma veszek egy fiatal lányt magamnak – döntöttem el.

Felizgatott a gondolat. „A nemiség, az uralomvágy, a látszat és a csalás öröme...” – mondta az öreg, egyszer. Arra a következtetésre jutottam, a filozófusok boldogtalan emberek, akik belekapaszkodnak a saját gondolataikba, és ezt kivetítik a világra. Arra gondoltam, magam is egy filozófus vagyok.

Bementem a fürdőszobába, néztem magam a tükörben. Megelégedtem azzal, amit láttam. Visszaültem a fotelba, elszívtam egy cigarettát. Ismét ittam a pálinkából. Az ablakhoz mentem, széthúztam a sötétítőfüggönyt. A nap lemenőben volt, jólesett nézni a házak között látható vörös égálgát.

A szűk utcába vörös hajú nő fordult be, hasonlított Klárirra. Elővettem a szemüvegem, hogy jobban megnézzem.

A nő megérezte, hogy figyelem, felnézett rám, mintha Klári arcát láttam volna. Ijedten kapta el a tekintetét, majd besietett a szemközti ház kapuján.

Klárinak barna haja van, és sosem visel magas sarkú cipőt. Klárinak is karcsúsított, zöld kabátja van. – Áh, ezek a női holmik, egyformák – mérgelődtem, de nem hagyott nyugodni, hogy a nő arca úgy nézett ki, mint a Klári arca.

Arra gondoltam, talán ilyen formában jelentkezik nálam a büntudat, hiszen éppen nőt akarok venni és felhozni a titkos lakásomba. Klárinak nincs titka, csak nekem, szögeztem le magamban. Az órára néztem, fél hat múlt. Hazaszóltam. Senki nem vette fel a telefont. Idegessé tett, hiszen ilyenkor már otthon szokott lenni. Képtelen voltam elindulni. Képtelen voltam leülni. Néztem a ház kapuját, ahol a vörös hajú nő eltűnt. Néztem az ablakokat. A harmadikon egy fiatal férfi behúzta a sötétítőfüggönyt. Nyúltam a pálinkás üvegért, meghúztam. Jólesett az ital. El kéne indulnom. Elképzelttem a fiatal lányt, aki nek vörös haja van, hogy most vetkőzik, én pedig ülök az öreg foteljában, és nézem az idegen vetkőző lány feszes mellét. Klárinak is szép melle van, lágy, finom fogású, formás.

Rágyújtottam, a hamutartót az ablakpárkányra helyeztem. Vártam, hogy ismét láthassam az idegen nőt. Újból felhívtam a lakásunkat, hagytam tízet csörögni. Klári még mindig nem volt otthon.

Elhatároztam, addig nem indulok el, míg Klári hangját meg nem hallom.

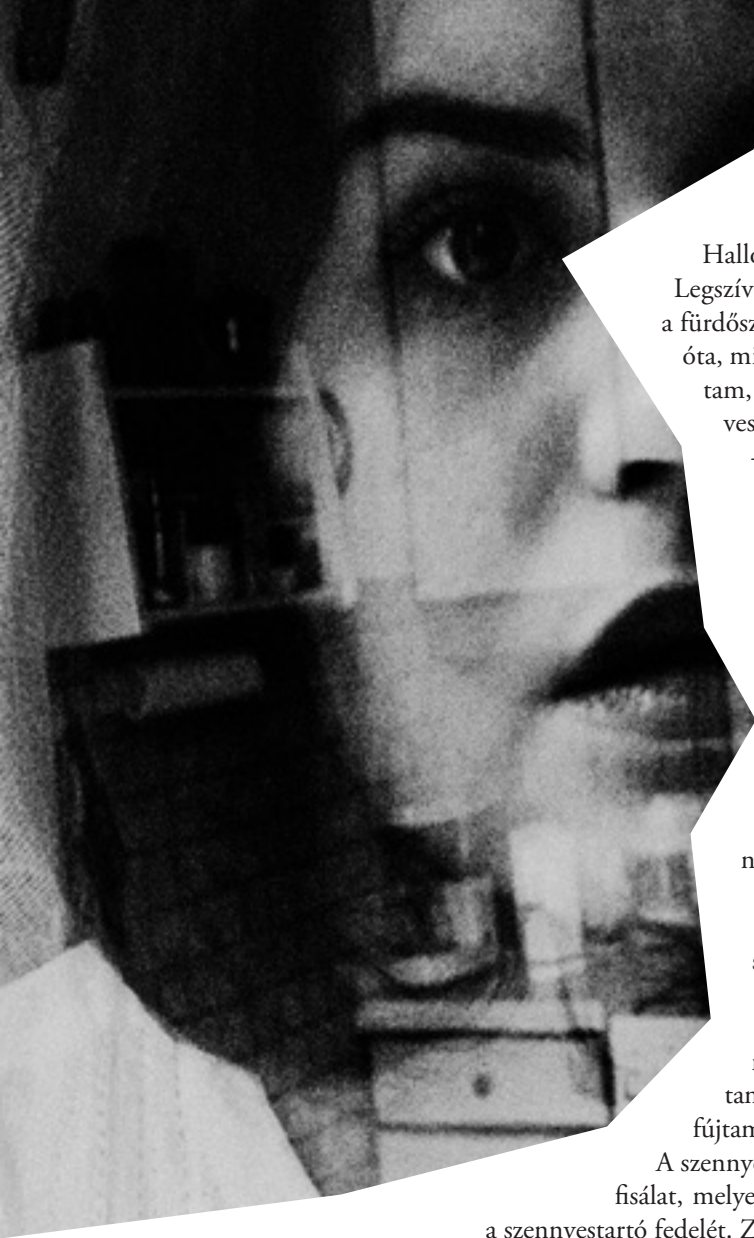
A harmadikon a sötétítőfüggöny egy pillanatra megmozdult, mintha valaki állt volna a függöny mögött, mintha valaki leskelődött volna. – Mintha, mintha, mintha – mondogattam magamban. Eloltottam a cigarettámat, és átmentem a szemközti ház kapujához. Megálltam a sarokban. Felnéztem a lakásom ablakaira. Egy férfi jött ki a kapun, észre sem vett, balra indult. Fekete bőrkabátot viselt és barna szövetkalapot.

Nem tudtam, miért álltam meg a kapuban, mintha arra vártam volna, hogy ezen az estén életem új fordulatot vesz, és ennek az új fordulatnak kulcsfigurája a túsarkú cipőt viselő vörös hajú nő. Neki-dőltem a koszos falnak, bántam, hogy a cigarettámat fenn felejtettem.

Egy taxi állt meg a ház előtt. Hallottam az idegen nő túsarkú cipőjének kopogását. Nem mertem megmozdulni. A nő sietve ült a taxi hátsó ülésére. Haját vastag férfisál takarta. Arcát nem láttam, fejét jobb oldalra fordítva az ablakomat nézte. A taxi elindult.

Visszamentem a lakásba. Leültem a fotelba, tanács-talanul bambultam. Rágyújtottam. Kinéztem az ablakon, a harmadikon a sötétítőfüggönyt széthúzták. Hazaszóltam. Klári vette fel.

– Halló.

– Szia. Már kerestelek. – Kissé agresszív hangon szólaltam meg.

– Miért vagy ideges? A fürdőszobában voltam. Hallottam. Jól van, szóval te voltál – nyafogva beszélt. Legszívesebben megkérdeztem volna, hogy mikor volt a fürdőszobában, hiszen legalább negyvenöt perc telt el azóta, mióta hazaszóltam. Nyafogása idegessé tett. Hallgattam, vártam, hogy megszólaljon. Hallottam, szaporán veszi a levegőt. Tudtam, ideges.

– Halló – szólalt meg.

– Igen?

– Hol vagy?

– Az iskolában.

– Mikor jössz?

– Korrepetálok.

– Ilyenkor... már lassan nyolc óra.

– Fáradt vagyok. Sétálok egy kicsit, és sietek haza – az utolsó mondatot már kedvesen mondtam.

– Siess! – mondta gőgicsélve.

Elköszöntem. Ránéztem az órámra. Rájöttem, nem tudnék most titkos kalandba bocsátkozni.

Példát vettem a vörös hajú nőről. Taxit rendeltem.

Elpirultál, amikor benyitottam a lakásba. Öszehúztad magadon a blúzt. Arcodon elkenődött a smink. Megöleltelek. Édes likőrszagod volt. Bementem a fürdőszobába, sokat pisiltem. Míg kezet mostam, néztem magam a tükörben. Látszott rajtam, hogy ittam, holott az agyam tiszta maradt. Orrot fújtam. A koszos zsebkendőt bedobtad a szennyestartóba.

A szennyestartó láda fedelét megemelted, megláttam a férfisálát, melyet a vörös hajú nő viselt. Zaklatottan csuktam be a szennyestartó fedelét. Zúgott a fejem.

Te az ebédlőben ültél.

– Kié a férfisál?

– Milyen sál?

– A szennyestartóban van egy férfisál.

– Az férfisál?! Ági adta. Fáztam hazafelé. Fáj a fülem. Bekötöttem a fejem.

– És miért dobtad Ági sálját a szennyestartóba?

– Hogy kimossam, hiszen használtam.

Figyeltem az arcod. Nem voltál ideges. Emlékeztem a tavalyi nyárra, amikor későn jöttél haza, s kérted, masszírozzam a talpad. A bal talpadon apró bőrkeményedés keletkezett, holott kényelmes sarut viseltél. Nem szerettem, ha túsarkú cipőt hordasz. Holott szerettem a túsarkú cipő kopogásának hangját. Rájöttem, ez a hang vonz, vágyat ébreszt bennem. Csak egyszer mondtam, hogy nem szeretem a magas sarkú cipőt és a festett hajú nőket. Nyáron lapos szandálban jártál, hidegben edzőcipőt, vagy vékony, kecses bőrcipőket hordtál. Szerettem gesztenyebarna hajad, ha megmosod, csillog, fénylik. Szerettem befűrni a kezem a hajadba, és te ezt hagyod.

Bementél a fürdőszobába. Én beültem a fotelomba. Konstatáltam, ez kényelmesebb, mint az öregé. Hiába lett az is az én lakásom, a mai napig úgy jártam oda, mintha lopni mennék.

Klári a vörös hajú nő. Szeretője van.

Klári mindig engedelmes volt. Sosem lázadt. Elképzeltem, hogy fiatal a szeretője, huszonéves. Elképzeltem, hogy vele is olyan felszabadultan szeretkezik, mint velem.

Azon döbbsentem meg, hogy a fájdalom és a féltékenység rövid ideig tartott. Pár másodperc után elmúlt a féltékenység, a hiú fájdalom, és erős szexuális vágyat éreztem. Elhatároztam, nem kérdezek semmit, hanem ahogy kijön a fürdőszobából, megcsókolom,

Megforrósodott a szám, orrlíkaim kitágultak. Az érdekel, vajon hova rejthetted el a vörös parókát, és a túsarkú cipőt. A szeretőt fiatalnak és szépnek gondoltam.

Arra gondoltam, adok neked negyvenezer forintot. Úgy adom oda, hogy ezt a korrepetálásért kapott pénzből spóroltam össze. Megcsókollak, és odaadom a pénzt. Úgy adom oda, hogy pikáns legyen a szituáció. Sőt, lehet, hogy mondom is: megveszlek, ma megveszlek. Csináljuk pénzért!

Beléptél. Hallottam az automata mosógép egyenletes, megszokott zörejeit. A pénztárcámból kihúztam négy darab tízezer forintost, felálltam, gyöngéden magamhoz húztalak. Megemeltem a jobb kezem, mutattam a pénzt. Megcsillant a szemed. Örültem neki. Annnyira felhevült arccal álltál előttem, hogy elhatároztam, nem mondom, honnan van pénzem, hanem a lényegét fogalmazom meg.

– Ma pénzért csináljuk. Megveszlek. Elég lesz negyvenezer forint?

Klári teste megvonaglott, szeme csillogott. Megremegett a szám. Vártam a választát. Fogta a pénzt, és magához szorította, majd gyors mozdulattal a táskájába csúsztatta. Megdöbbsentett a mozdulat, nem az asztalra tette, dobta, hanem a táskájába csúsztatta.

– Elég a pénz. Mit kérsz érte? – mondta, és olyan érzésem volt, mintha egy idegen nő állna előttem. Szétnyílt a pongyolája, látszott puha, formás melle.

Eszembe jutott a paróka, a cipő. Szélesre nyílt a szám, úgy mosolyogtam, mint filmekben az alvilági gengszterek, és megszólaltam. Acélosan, tőlem nem megszokott kevélységgel kérdeztem.

– Miért nem vagy vörös hajú nő, és miért nincs rajtad csipkeharisnya, miért nincs a lábodon túsarkú cipő?

Te könnyed mozdulattal összehúztad magadon a pongyolát és átmentél a kisszobába. A kisszobából évődő hangon szólaltál meg.

– Kérlek, bonts fel egy üveg konyakot!

Engedelmesen a bársekreányhoz mentem, kivettem a Napóleon konyakot, felbontottam, kivettem a bársekreányból a vékony poharakat, melyeket csak akkor használtunk, ha vendéget fogadtunk. Öntöttem.

Te visszajöttél, vörös parókában, hosszú lábad kecsesen ívelt a túsarkú cipőben. A csipkeharisnya combod közepéig ért. A csipkeharisnya gumija kissé megnyomta lágy combhúsodat. Ledobtad magadról a pongyolát, a harisnyán kívül nem viseltél más fehérneműt. Nem mertek a neveden nevezni, mert attól félttem, elmúlik a varázs: megszólalsz, és megkérsz, kérek-e a tegnapi tésztából.

Idegesen néztem végig magamon. A barna nadrágom és a kockás ingem nem illett ehhez az izgalmas helyzethez. Aztán megnyugtattam magam, hogy én bármit viselhetek, hiszen én vagyok a férfi, én fizetek. Ez a gondolat önbizalmat adott. Azt éreztem, nem az általános iskola fizikatanára vagyok, hanem egy gyilkos, akinek sok pénze van, és azt csinál, amit akar.

Megfogtál, szorosan magamhoz szorítottalak. Megfogtam a poharat, a szádhoz nyomtam. A mozdulataim erősek voltak, de a szavakat gyöngéden ejtettem ki.

– Igyál, szép tüneményem! Idd meg egyszerre!

És te ittál, engedelmesen. A másik poharat is a szádhoz nyomtam, azt már lassú koryokban fogyasztottad el.

Hosszan szeretkeztünk. Testünk úgy mozgott, mint annak előtte. A megszokott mozdulatok nem törték meg e különös este varázsát.

Feküdtem az ágyban, szemem csukva. Hallottam, hogy kimentél.

Magamra húztam a paplant. Az éjjeliszekrényről elvettem a cigarettás dobozom. Fekültem, kinyitottam a szemem. Az öngyújtót kerestem. Az éjjeliszekrényen volt, a tegnapi újság alatt. Rágyújtottam. Éhes voltam.

Klári jött be. Pongyolát viselt. Már nem volt a fején a paróka, papucs volt mezítelen lábán.

– Eszel a tegnapi tésztából, vagy süssek tojást? – kérdezted a megszokott hangodon.

Mosolyogtam. Rájöttem, valójában nem is ismerlek. Arra gondoltam, lehet, hogy te sem ismeresz engem.

– Eszem – feleltem a megszokott hangomon.

Elszívtam a cigarettát. Pizsamát húztam magamra. Kimentem az ebédlőbe. A rakott tészta felforrósodott a mikrohullámú sütőben. Klári sokat tett a tányérra. Nagyot nyeltem.

– Te nem eszel?

– Már ettem, amikor hazajöttem – mondta.

Klári tekintetéből csendes melankóliát olvastam ki. Megettem a tésztát. Az asztalon lévő kancsóból hideg teát öntöttem magamnak.

– Légy a feleségem – szólaltam meg.

– Jó – felelted, és a tányért a mosogatóba tetted.

Lefeküdtünk. Hozzám bújtál. Nem kapcsoltuk be a tévét.

– Akkor is szeretni foglak, ha öreg leszel – mondtad.

Megremegett a testem.

– Az öregség maga a bölcsesség. Minden öreg az élet nagy filozófusa.

– Ezt ki mondta? Olyan szép – kérdezted, és megsimogattad a pocakom.

– Én.

– Szerelmem, te vagy az én filozófusom – gügyögve beszélte.

Megsimogattam a hajad.

– Holnap későn jövök, korrepetálnom kell.

Rám néztél, mosolyogtál. Hosszan simogattuk egymást. Szinte egyszerre aludtunk el. ■ ■ ■

Marton Mária (Budapest, 1953): megjelent könyvek: *Magánézetek* (antológia), *Drámák*, *Fronthatás* (második drámakötet), *Rendezte Marton Frigyes* (interjúkötet), *Istentelen század* (társadalmi regény), *Mese Lázár Ervinről* (interjúkötet), *Tájképre nincs idő* (szocialista lányregény), *Hierarcha* (Varga Imre szobrászművész életéről), *Az öröm ujjhegyén Csukás Istvánnal* (interjúkötet), *Kettős vallomás* (verseskötet).